

CUỘC HỌP MẶT CỦA CÁC ĐỒNG-HỒ

CẬU Minh đi học buổi chiều về, cười như nắc-nẻ mà nói với mẹ rằng:
—Má ơi, con buồn cười đến chết.

Bà Thuận cũng bật cười mà hỏi rằng:
Sao vậy, con?

—Chiều nay thầy giáo cho học-trò làm một bài luận, tùy ý muốn chọn đề gì cũng được. Con bịa ngay đề: *Cuộc họp mặt của các đồng-hồ*. Không biết bài của con có khá không, nhưng mà buồn cười lắm. Con còn giữ bản viết nháp đây, để đến tối con đọc cho ba má và cả nhà nghe.

Cậu Minh mới mười bốn tuổi, nhưng thông-sáng, lanh-lẹ lắm. Cậu có tánh hay pha trò, nên thường làm cho cả nhà cười. Nhờ cậu mà trong nhà thêm phần vui-vẻ, và ông bà Thuận cũng nhiều phen quên được những nỗi nhọc-nhằn hằng ngày. Nhưng cậu không khi nào pha trò tục-tỉu, cậu chỉ nói-năng hoặc đi-đứng ngộ-nghĩnh, làm cho ai nấy phì cười mà thôi.

Đến tối, cả nhà nhóm lại trong phòng khách, cậu Minh lớn tiếng đọc bài luận:

«Đề-mục của tôi là: *Cuộc họp mặt của các đồng-hồ*.—Trong một tòa nhà kia, trên lò sưởi trong phòng ăn, có một cụ đồng-hồ quả

quả lắc (có trái đánh đồng-đưa) vỏ đồng, hai bên có hai chơn-đèn, chuyên lo chỉ giây, phút và giờ đã năm mươi năm nay. Cự đáng tin-cậy, vì trừ khi người ta không lên dây (đòi cụ ít gặp sự ấy), thì cụ không hề dừng lại. Cụ không biết chạy mau hoặc chạy chậm là gì.

Nhà này có nhiều đồng-hồ quả lắc và

Các đồng-hồ họp mặt

đồng-hồ quả quit khác, nhưng không có cái nào chạy như cụ. Một đêm kia, khi mọi người đã ngủ rồi, cụ đồng-hồ già bèn mời hết thầy đồng-bào nhóm lại để hỏi xem vì có gì mà họ chạy khi mau, khi chậm không chừng. Trước hết cụ nhường lời cho một bà đồng-hồ quả lắc sanh-để ở nước Tàu. Mấy mươi năm nay, bà vẫn dựa vào tường gian nhà ngoài; mỗi khi cửa mở ra, bà

lại bị luồng gió đánh vào mặt. Bà bại-xuội vì đau gân-cốt, nên đi lại rất khó-nhọc...

Tới đây, cả nhà và chính cậu Minh đều cười ầm lên. Cậu thích chí, hỏi rằng :

—Ba má tức cười lắm, phải không?

Ông Thuận gật đầu, đáp :

—Phải đó, con cứ đọc nữa đi.

Cậu Minh đọc tiếp :

«Bà đồng-hồ quả lắc bèn phàn-nàn thăm-thiết rằng đã lâu lắm người ta không lau dầu cho bà, nên bà chẳng những chỉ giờ không đúng, mà có khi còn dừng lại nữa. Cụ đồng-hồ vỗ đồng nói : ‘Phải, tôi biết nông-nỗi của bà, nên lỗi bà có thể giảm nhẹ.’ Đoạn, hết thấy đồng-hồ quả lắc lần-lượt giải-bày duyên-cớ mình chạy mau hoặc chạy chậm. Hết thấy rên-siếc và tỏ ý than-tiếc vì đã lăm phen làm cho nhà-cửa bối-rối.

Rồi đến lượt các đồng-hồ quả quít ; mấy bác này lại tệ hơn mấy bác đồng-hồ quả lắc. Họ than-thở, rên-siếc om-sòm. Nào người ta không lên dây cho họ, nào người ta thường nhắm mắt mà lên dây, nào chạy mau hoặc chạy chậm chẳng phải là tại họ, vân vân... Cụ đồng-hồ vỗ đồng bình-tĩnh hồi lâu và suy-nghĩ sâu-xa. Phòng nhóm-hợp thật là yên-lặng, chỉ trừ ra những tiếng tích-tắc của các bộ máy khác nhau đó : hết thấy đều chạy lộn-xộn, đuổi nhau, vượt nhau, chẳng khi nào đánh nhịp cho rập-ràng với nhau được.

Sau rốt, cụ đồng-hồ vỗ đồng cất tiếng đều-đạn mà rằng : ‘Này, các bạn-hữu yêu-quí ơi, tôi thương-xót các bạn khôn xiết, và tôi biết rằng các bạn có cơ xứng-dáng mà trách-móc những kẻ dùng mình vụng-về như thế. Các bạn không có lỗi chi hết. Nhưng gần đây có ông thợ đồng-hồ. Ông thật có thể lau dầu cái này, sửa-chữa cái nọ cho đúng, và thay-đổi cả bộ máy của nhiều cái khác nữa.’

Tới đây, cụ chủ-tọa ngừng lời, vì có tiếng than-thở sẽ-sẽ của một cái đồng-

hồ quả quít nhỏ xiu chỉ đáng vài xu từ dưới bàn đưa lên : ‘Ồi ! Xin tha lỗi cho tôi, vì tôi không có phép đến đây, nhưng cũng cứ đến. Tôi là cái đồng-hồ quả quít chỉ bị người ta giểu-cột ; tôi chẳng có máy-móc chi hết, duy chỉ có một mặt kính và hai cái kim mà cậu bé nhà này mặc sức quay đi quay lại theo ý mình thích. Tôi không chỉ giờ được. Ồi ! Xin tha lỗi cho tôi !’

Hết thấy đồng-hồ quả lắc bèn cười rộ, và toan đuổi anh phá đám ấy, tức là cái đồng-hồ quả quít dùng làm đồ chơi đáng thương kia. Song cụ đồng-hồ quả lắc vỗ đồng vội bảo họ rằng : ‘Đề mặc nó, nó không làm hại ai, nhưng vẫn làm cho cậu Thắng vui-vẻ. Khi cậu cầm nó trong bàn tay nhỏ-bé, mũm-mĩm, và vừa mỉm cười, vừa quay kim, thì cậu khiến bà mẹ mệt-nhọc được giải-trí đôi chút.’

Cụ nghỉ một chút, rồi lại nói tiếp : ‘Biết đâu đến ngày ban thưởng, nó cũng được thưởng bằng chúng ta ! Chúng ta có bồn-phận chỉ giờ đúng, chẳng hề chạy mau, chẳng hề chạy chậm, và nhất là chẳng hề dừng lại. Không có chúng ta, thì loài người sẽ ra thế nào ? Ai sẽ nhắc luôn cho họ nhớ rằng thì-giờ qua đi mà không hề trở lại, thì-giờ quý-báu hơn vàng bạc, và nếu họ phí thì-giờ mà làm ác hoặc theo-đuổi những sự hư-không, thì một ngày kia, họ sẽ phải ăn-năn đau-dớn, song đã muộn quá rồi.’»

Cậu Minh không đọc nữa. Ông Thuận vỗ đầu cậu mà rằng :

—Bài luận của con hay đấy, chắc sẽ được nhiều điểm. Con có thể luận rộng hơn bởi so-sánh các đồng-hồ đó với loài người, là loài cần được đổi mới, được chùi-rửa và sửa-chữa, hầu cho có thể ăn-ở đúng theo ý Đức Chúa Trời và hòa-hiệp cùng nhau. Vậy, họ cần đến Thợ đồng-hồ thiêng-liêng, tức là Đức Chúa Jê-sus, Cứu-Chúa rất yêu-dấu của chúng ta.—T. K. B. thuật.